

114. Szentségben és igazságban járjunk életünk minden napján Isten előtt, (vö. Lk 1, 75-76),

aki kinyilvánítja jelenlétét!

Imádkozzuk a 152. számú éneket:

Ó Jézus, emlékezni Rád, a szívnek szent örömet ad.

De minden méznél édesebb, szívünkben bírni Tégedet.

Nincs szó a földön kedvesebb, nincs dallam zengőbb, édesebb,

Gondolni szebbet nem lehet, mint Jézus, édes szent neved.

A címben szereplő gondolatot a *Benedictus*-ból idéztük. Ebben az Istennek hálálkodó, Istent áldó imában Zakariás mondja fiáról, a kis Keresztelő Jánosról: *Te pedig, gyermek, az Úr színe előtt fogsz járni szentségben és igazságban életed minden napján* (Lk 1,75.76).

Eddig is *a jelenlét imáját* tanulmányoztuk, gyakoroltuk, hiszen a szemlélődő imának nagyon jól meghatározható, körülírható fokozata az, amikor a lélek betöltődik Isten jelenlétének tudatával. Most nézzük, hogy **hogyan lehetne mélyíteni Isten jelenlétének tudatát**, vagyis még nagyobb boldogsággal élni Isten jelenlétében.

A hitet imával és a kegyelem segítségével bármikor felindíthatjuk, hiszen megvallhatjuk: „Hiszem, hogy Isten itt van!” Ez nagyon kedves témája az elmélkedéseknek is.

A szemlélődő imában azonban az ember ingyenes ajándékként kapja az élményt: **„Isten itt van!”** A mi feladatunk tehát: tegyük meg azt, amit megtehetünk, keressük az Urat! Vágyódhatunk azonban arra, hogy az Úristen majd ingyen, kegyelemből megadja, hogy megízlelhessük jelenlétének édességét. Vágyódhatunk ennek az emberi és isteni akarásnak az egységére: „Uram, ha Te is úgy akarsz, szeretném boldogan megízlelni, megtapasztalni jelenléted örömét!”

Ahogy az ember át tudja adni magát a bánkódásnak (és akkor a bánat tölti be), úgy most adjuk át magunkat az örvendezésnek, a jelenlevő Isten feletti örömnak: nyissuk ki a lelkünket a jelenlevő Isten előtt!

Isten jelenlétének imádságos megtapasztalásához segít Ozeás próféta buzdítása: *Törekedjünk megismerni az Urat!* (Oz 6,3).

A keresztyén ember az Istenre gondolással, az Ő megismerésében való gyarapodással mindig felszítja magában a szeretetet is: **minél jobban megismerjük az Urat, annál jobban tudjuk és akarjuk szeretni és imádni Őt!** Ez a szeretetünk és imádásunk a teremtmény hódolata lesz Teremtője előtt, az imádkozó ember egybekapcsolódása lesz a jelenlevő Istennel.

Ehhez az egybekapcsolódáshoz segít a következő néhány szempont:

I. Hatalmas Istenem, akinek színe előtt állok, és akinek szolgálni akarok!

Tehát gondoljuk el, hogy a végtelenül nagy, fölséges Isten előtt állunk! Ahogyan egész életünk istenszolgálat, úgy a jelenlevő Istennel való imádságos találkozásunk is az Ő szolgálata legyen. Neki szolgálunk. Gondoljuk meg: milyen hatalmas az az Isten, Aki megengedte, hogy a színe előtt állhassunk, illetve meghívott a szolgálatára: mi is *szentségben és igazságban járjunk előtte életünk minden napján!* (Vö. Lk 1,75).

Az ember sokszor megéli, hogy milyen kicsi. Ez sokszor kisebbségi érzést hoz létre egyesek szívében. Most az imában azonban nyugodtan **próbáljuk meg megélni Isten végtelen nagyságának az élményét:** „Milyen nagy vagy Istenem! A Te nagyságod nem deprimál, nem nyom agyon, nem borít el a kisebbségi érzésével, fájdalmas gyötrődésével, hanem a kicsiny gyermek boldog büszkeségével tölt be.” A gyermek ugyanis jogosan tudhatja, hogy édesanyja és édesapja milyen nagy, akik mellett boldogan feszíthet azzal a felemelő gondolattal, hogy ők fogják a kezét, és vezetik lépteit. „Uram, ezzel a gyermeki boldogsággal vallak meg Téged Atyámnak! Te Szent vagy, azért Hozzád méltóan akarok élni én is: *Szentségben és igazságban szeretnék járni Előtted életem minden napján.*”

II. Szentnek kellene lennem, hogy végtelen szent Fölséged közelében megállhassak!

Nyugodtan átérezhetjük tehát nyomorúságunkat, kicsinységünket, de ugyanakkor megélhetjük az Ő irgalmának nagyságát is, amellyel magához hívott. *Megtanított járni, a szeretet puha kötélkével magához vonzott. Lehajolt hozzánk, arcához emelt, enni adott nekünk* (vö. Oz 11,3.4), *magához édesgetett, a pusztába vezetett, hogy ott a szívünkre beszéljen* (vö. Oz 2,16), vagyis hogy **kinyilvánítsa számunkra a jelenlétét.**

Istennek ebből a felénk közelítő magatartásából megélhetjük: mennyit tevékenykedik az Úr azért, hogy mi szentek legyünk, hogy szentségének részesei lehessünk. Ez kontemplatív magatartás: **nemcsak szemlélhetjük az Úr irgalmas, hozzánk lehajló szeretetét, hanem be is fogadhatjuk, és engedjük, hogy Ő uralkodjék el bennünk!**

Engedjük,

– hogy betöltsön jelenlétével,

– hogy Magához édesgessen,

– hogy szívéből a szívünkhöz szóljon a szeretet szavával.

A készség és a befogadás jó előkészületi magatartás a szemlélődő ima kegyelmeire. Mondogathatjuk a Zsoltáros szavát: *Kész az én szívem, kész az én szívem* (Zsolt, 107,2), hadd halljam, mit mond az Úr az Ő szentjeinek! Ozeás próféta szavával nekünk is üzeni: *Ismerd meg, és szeresd az Urat!* (vö. Oz 6,3). **Akkor törekedjünk arra, hogy jobban megismerjük és szeressük az Urat!**

III. Mindenható Isten, végtelen nagy Úr, mindenekfelett akarlak szeretni és szolgálni minden embertársamban!

A szeretet vallomása ez. De ha csak ennyit tudunk kidagolni Neki: – „**Szeretlek!**” –, akkor ez is elegendő. Ez a lavinát megindító erőknél, a hegyeket megrengető erőknél is hatalmasabb erő! Ez a „szeretlek!” vallomás ugyanis megindítja Isten szívét. Ezért Ő újra meg újra hajlandó kinyilvánítani

jelenlétét és szeretetét.

Mi pedig boldogan mondjuk Neki: „Kész vagyok megismerni és befogadni a te szeretetedet, Uram!”. Így *életünk minden napján szentségben és igazságban, vagyis szeretetben járhatunk Isten színe előtt, Aki szüntelenül hajlandó kinyilvánítani nekünk is szent jelenlétét. Már nincs más dolgunk, mint betelni ezzel a jelenléttel, ezzel a szeretettel.*

Hallgassuk boldogan az Ő szeretetvallomását:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Kérjük továbbra is ennek a kedves Jelenlevőnek a szeretetét:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!